

Mål C-17/22

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

7 januari 2022

Domstol som begär förhandsavgörande:

Amtsgericht München (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

21 december 2021

Klagande:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Motpart:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[utelämnas]

Amtsgericht München

[utelämnas]

I målet

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[utelämnas] 28217 Bremen – klagande -

[utelämnas]

mot

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [utelämnas] 80687 München – motpart

-

[utelämnas]

rörande begäran om information

Härmed hänskjuts en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen. Förevarande begäran hänskjuts tillsammans med en ytterligare begäran från den hänskjutande domstolen, vars ordalydelse är identisk bortsett från inledningen [utelämnas]. Målet förklaras vilande till dess att EU-domstolen har avgjort frågan. Beslutet att begära förhandsavgörande meddelades den 21 december 2021.

Begäran om förhandsavgörande

Följande frågor rörande tolkningen av den allmänna dataskyddsförordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679) hänskjuts till EU-domstolen för förhandsavgörande:

1.a. Ska artikel 6.1 b och f i den allmänna dataskyddsförordningen tolkas så, att det är tillräckligt att vara delägare i ett publikt personbolag, dock utan personligt ansvar, med en låg kapitalinsats och utan företagsledande ansvar, för att anses ha ett berättigat intresse i den mening som avses i nämnda förordning att erhålla information om alla personer – närmare bestämt deras kontaktuppgifter och kapitalinsats i det publika personbolaget – som indirekt äger andelar i bolaget genom förvaltare och att en motsvarande skyldighet att lämna ut information följer av bolagsavtalet,

1.b. eller är det berättigade intresset under dessa omständigheter begränsat till att från bolaget erhålla information om indirekta delägare som inte enbart har en låg kapitalinsats, utan endast om de delägare som äger en minsta kapitalandel som i vart fall gör det tänkbart att delägaren kan påverka bolagets framtid?

2.a. För det fall att rätten till information är obegränsad (1a): Är det tillräckligt för att inte överskrida de inneboende gränserna vad gäller rättsmissbruk att det finns en avsikt att ta kontakt med de andra delägarna i syfte att lära känna dem för meningsutbyte eller i syfte att förhandla om köp av deras bolagsandelar? För det fall att rätten till information är begränsad (1b): Är det tillräckligt för att göra ett undantag från begränsningen av rätten till information att det finns en sådan avsikt?

2.b. Eller kan ett rättsligt relevant intresse av att få information aktualiseras först när upplysningarna begärs mot bakgrund av en uttrycklig avsikt att ta kontakt med andra delägare i ett konkret angivet ärende som gör samordning mellan delägarna nödvändig i syfte att fatta beslut i bolaget?

Skäl

A. Målet vid den hänskjutande domstolen:

Den nationella domstolen ska avgöra två mål som rör begäran om information och således om utlämnande av personuppgifter. Klagandena i båda fallen är indirekta delägare i fondbolag som bildats i form av kommanditbolag och således som personbolag. Det är fråga om publika bolag. Delägarskapet är utformat som en finansiell investering. I det ena målet är bolaget av sådan storleksordning att det finns sammanlagt cirka 1 800 direkta och indirekta kommanditdelägare.

Begäran avser utlämnande av namn och adresser till alla personer och således alla delägare i det publika fondbolaget, i synnerhet alltså även namn och kontaktuppgifter till alla indirekta kommanditdelägare som äger andelar genom förvaltande holdingbolag. De begärda upplysningarna avser alltså alla personer som investerat i bolaget.

Klagandena i båda målen är investmentbolag. Motparterna anser att upplysningarna inte begärts för ändamål som främjar bolaget, utan i klagandenas ekonomiska egenintresse, oavsett om detta är att marknadsföra egna investeringsprodukter eller skapa oro bland investerarna för att köpa deras andelar under nominellt värde och generera vinst genom att sälja dem vidare. Bolags- och förvaltaravtalen innehåller avtalsvillkor som förbjuder utlämnande av upplysningar till andra delägare.

Klagandena har bestridit att de skulle ha sådana avsikter. De utövar endast sin rätt att ta kontakt med de andra bolagsmännen. Förbuden mot överlämning av information enligt bolagsavtalen saknar verkan. Klagandena vill förhandla med de andra delägarna om uppköp av deras bolagsandelar och lära känna dessa närmare för att möjliggöra meningsutbyte. Nämda argument som klagandena anfört hänför sig till två linjer i tysk civilrättslig rättspraxis från överinstanserna som båda ömsesidigt förstärker varandra.

1. Klagandena har till stöd för uppfattningen att de har rätt att ta kontakt med de andra delägarna åberopat tyska Bundesgerichtshofs rättspraxis. Genom beslut av den 19.11.2019 – II ZR 263/18 utvecklade Bundesgerichtshof en linje i sin rättspraxis, enligt vilken det är ”en nödvändig och central del i bolagsmännens rättigheter” i ett personbolag att få reda på de andra bolagsmännens namn och adress för att därigenom få kännedom om sina medkontrahenter. Det gäller även kommanditdelägare som endast är indirekta delägare. Att känna till alla – även indirekta – delägare är en nödvändig förutsättning för att varje delägare på ett effektivt sätt ska kunna utnyttja sina rättigheter i det publika bolag som förvaltarnas huvudmän är delägare i. Överlämnande av de aktuella uppgifterna till delägarna är förenligt med bolagets skyldigheter enligt bolagsavtalet. De enda begränsningarna för en begäran om upplysningar från en delägare i syfte att denna ska få kännedom om de andra delägarna är förbudet mot rättsmissbruk enligt 242 § BGB och förbudet mot trakasserier enligt 226 § BGB.

Därigenom vidareutvecklades en linje i rättspraxis från Bundesgerichtshof som upprättades redan innan den allmänna dataskyddsförordningen antogs. Den hänskjutande domstolen har tagit hänsyn till följande överväganden:

Det är under alla omständigheter inte fråga om rättsmissbruk om en investerare vill ta kontakt med andra investerare för att med dem diskutera problem som denna anser finns i bolaget och i syfte att eventuellt organisera en intressegemenskap bland investerarna. För det fall att avsikten med kontakten saknar samband med bolagets verksamhet föreskriver konkurrenslagstiftningen och dataskyddslagstiftningen tillräckliga rättsmedel för att förhindra beteende som utgör missbruk. Det finns ingen anledning att vägra lämna ut uppgifter endast på grund av en abstrakt risk för missbruk av uppgifterna. (Slutsatser från BGH, dom av den 5.2.2013 – II ZR 134/11). I detta sammanhang måste en delägare själv få besluta på vilket sätt och under vilka förutsättningar han vill ta kontakt med de andra delägarna. En delägare får inte vara beroende av bolagsledningen eller bolaget som mellanhand för kontakt till de andra delägarna eller vara tvungen att använda de kontaktmetoder som bolagsledningen eller bolaget tillhandahåller och kontrollerar. En delägare behöver inte heller med stöd av 127a § Aktiengesetz (AktG) (aktiebolagslagen) godta att hänvisas till ett internetforum såsom en mindre långtgående åtgärd. (Slutsatser från BGH, dom av den 11.1.2011 – II ZR 187/09, BGH, dom av den 5.2.2013 – II ZR 134/11).

Rätten till information kan inte avtalas bort. Att utesluta en rätt för alla delägare att känna till varandra skulle i praktiken avskaffa en väsentlig rättighet som tillkommer delägarna, nämligen att kalla till extraordinarie bolagsstämma, eftersom kravet på minsta antal närvarande vid bolagsstämman bara kan uppnås av en delägare som endast innehar en liten andel i bolaget om denne organiserar sig tillsammans med andra delägare. En tvingande förutsättning för detta är att delägaren känner till de andra delägarnas namn och adresser. (Slutsatser från BGH, beslut av den 21. 9. 2009 – II ZR 264/08).

När det gäller börsnoterade aktiebolag inträder en lagstadgad informationsplikt enligt 33 § Wertpapierhandelsgesetz (lagen om handel med värdepapper) först när en person uppnår ett innehav som innebär att dennes andel av röstetalet kommer att uppgå till 3 procent. Frågor som rör vem som kontrollerar bolaget, vems ”språkrör” en förvaltare är, huruvida en förvaltare är förbjuden att rösta med hänsyn till andra delägare och intressekonflikter, huruvida andra delägare har en lojalitetsplikt som är att likställa med ett konkurrensförbud, samt hur bolagets sammansättning och struktur förändras med tiden, motiverar emellertid en mer långtgående rätt till information om alla delägare som inte kan avtalas bort. (Slutsatser från BGH, dom av den 5.2.2013 – II ZR 134/11).

Bundesgerichtshof ansåg inte att det förelåg en skyldighet att begära förhandsavgörande från EU-domstolen. Domstolen ansåg att det är så uppenbart att den korrekta tillämpningen av unionsrätten är att en delägare ska tillerkännas en rätt till information som inte kan avtalas bort och mot vilken den enda invändningen som med fog kan göras gällande är rättsmissbruk att det inte finns utrymme för något rimligt tvivel. Bundesgerichtshof fann dessutom att det uppenbart framgår av skäl 48 i den allmänna dataskyddsförordningen att det är lagligt enligt denna förordning att bolaget överlämnar uppgifter om alla delägare till en av delägarna, eftersom nämnda skäl anger att behandling av personuppgifter

”till och med inom en koncern” kan vara ett berättigat intresse. Bundesgerichtshof bortser emellertid i detta sammanhang från att skäl 48 föreskriver att överföring av personuppgifter inom en koncern endast kan vara ett berättigat intresse när det sker ”för interna administrativa ändamål” och likställer därmed – åtminstone i praktiken – en överföring av alla delägars personuppgifter till en av delägarna med en överföring av uppgifter från ett bolag till ett annat koncernbolag eller kontrollerande bolag, och likställer den samtidigt med ett internt administrativt ändamål.

2. Klagandena har även angett att de har för avsikt att förhandla med de andra kommanditdelägarna om att köpa deras bolagsandelar. Med detta hänvisar klagandena till rättspraxis som rör frågan vad som utgör rättsmissbruk, om den enda gränsen för rätten till information är just rättsmissbruk. I detta sammanhang aktualiseras även andra avgöranden från överinstanserna, i synnerhet Oberlandesgericht Münchens dom av den 16.1.2019 – 7 U 342/18.

Enligt ovannämnda resonemang hör det även till delägarnas rättigheter att stärka den egna ställningen som delägare genom att möjliggöra förvärv av ytterligare andelar i bolaget. Det står klart för varje huvudman som agerar genom en förvaltare att fondbolaget kommer att använda dennes personuppgifter i syfte att genomföra bolagsavtalet. Det huvudsakliga ändamålet med bolagsavtalet är att utöva delägarnas rättigheter, i synnerhet genom ömsesidigt meningsutbyte, utövande av kontroll och eventuellt även genom att organisera sig med de andra delägarna, samt stärka sin ställning som delägare. Till sistnämnda ändamål hör även möjligheten att eventuellt påverka denna ställning genom att köpa ytterligare andelar i bolaget. Det är fråga om rättsmissbruk först när det inte under några omständigheter skulle kunna finnas en koppling till ställningen som delägare och avtalsförbindelsen med de andra delägarna. Överlämnande av information får endast nekas om det inte finns något rimligt intresse av att den lämnas ut, till exempel om informationen är avsedd för verksamhetsfrämmande skäl. Intresset av att köpa andras andelar i bolaget är däremot ett berättigat intresse.

Underförstått utgår Oberlandesgericht från att den abstrakta förväntningen hos varje delägare att dennes personuppgifter är nödvändiga för att genomföra bolagsavtalet och kommer att användas i detta syfte även konkret innebär att kommanditbolaget får överlämna personuppgifterna till alla andra delägare redan av det skälet att någon av dessa andra delägare har ett köpintresse. De andra delägarnas intresse av att deras personuppgifter inte överlämnas togs inte i beaktande av Oberlandesgericht. Dessutom antyder nämnda dom att även framtida rösträtter som härstammar från en möjlig ökning av det egna ägandet som eventuellt kan komma att ske i framtiden skulle utgöra ett berättigat intresse för överlämnande av uppgifter, och att det följer redan av det befintliga avtalsförhållandet.

B. [utelämnas] Tolkningsfrågornas relevans för tvistens avgörande [utelämnas]:

Följden av ovannämnda nationella rättspraxis är att det räcker att framföra påståenden – även rena floskler som i praktiken inte är möjliga att bevisa – om att man eventuellt har ett intresse av att köpa andra delägares andelar för att erhålla omfattande upplysningar om alla delägare, även indirekta kommanditdelägare, inbegripet deras adresser och storleken på kapitalinsatsen. Då rättsmissbruk kan aktualiseras först när det inte under några omständigheter kan finnas en koppling till ställningen som delägare, lämnas risken – som visserligen är abstrakt, men ändå reell och inte rent hypotetisk – för att uppgifterna används för ändamål som saknar samband med bolagsavtalet helt utan beaktande. Det är nämligen alltid möjligt att tänka sig att uppgifterna som överlämnats i vart fall leder till en ökad kontakt mellan delägarna till förmån för bolaget. Efter att den personuppgiftsansvariga har överlämnat uppgifterna har denne inte längre någon möjlighet att kontrollera hur klagandena behandlar uppgifterna och garantera efterlevnaden av dataskyddslagstiftningen. Resultatet blir att det inte längre finns någon kontroll över behandlingen av de uppgifter om kommanditdelägare – även sådana som endast indirekt är delägare i ett publikt bolag – som överlämnas.

Detta skulle visserligen kunna vara resultatet av en tolkning där till exempel de handelsrättsliga principerna för innehav i ett företag betraktat som en intressegemenskap mellan bolagsmännen har företräde, vilket innebär att var och en som är personligen ansvarig – även begränsat – för företaget måste godta att behandlas som en näringsidkare i fråga om publicitet. Den hänskjutande domstolen anser inte att detta är så uppenbart även med avseende på kommanditdelägare med små kapitalandelar och med ett överskådligt och begränsat ansvar i ett publikt bolag att det inte ens är nödvändigt att inhämta en tolkning i frågan från EU-domstolen.

Frågorna som har hänskjutits är nödvändiga för att avgöra tvisten, eftersom det i förfarandet för närvarande endast hävdats att det finns en avsikt att köpa andelar av de andra delägarna. Om detta är tillräckligt ska talan bifallas. Om det däremot inte är tillräckligt och allt annat förblir oförändrat ska talan ogillas. För det fall att talan ska bifallas är den hänskjutande domstolen även domstol i sista instans, eftersom motpartens överklagande endast skulle kunna avse kostnaderna för att lämna information och dessa kostnader inte uppnår det enligt nationell lagstiftning nödvändiga beloppet för att målet ska tas upp i nästa instans.

C. Den hänskjutande domstolens överväganden avseende tolkningsfrågorna:

1.a. Även den hänskjutande domstolen anser att avtalsvillkoren som rör förbud mot att lämna ut personuppgifter saknar verkan, dock inte till följd av att ett sådant förbud principiellt saknar verkan, utan på grund av att detta villkor inte kan vara en del av allmänna avtalsvillkor med hänsyn till att det utgör en alltför långtgående rättighetsinskränkning. Villkoren är således oskäliga och saknar verkan.

1.b. Den hänskjutande domstolens fråga är begränsad till de unionsrättsliga bestämmelserna som rör information om indirekta delägare. Enligt tysk

lagstiftning ska direkta kommanditdelägare registreras i handelsregistret med uppgift om för- och efternamn, födelsedatum och hemort och dessa uppgifter offentliggörs. Var och en som förvärvar andelar i ett bolag kan förvänta sig sådant offentliggörande.

2. I motsats till detta är det inte obligatoriskt att överlämna ovannämnda uppgifter avseende en person som innehar andelar genom en förvaltare på den grunden att ett sådant överlämnande förverkligar centrala delar i bolagsförhållandet. Det är inte heller tydligt att dessa ska likställas med direkta kommanditdelägare:

2.a. De omtvistade delägar- och förvaltaravtalen föreskriver – även om de saknar verkan i detta avseende – att information inte får lämnas ut till andra delägare och ger därmed åtminstone uttryck för en grundläggande förväntning hos delägarna.

2.b. Det finns inte någon lagstadgad skyldighet att offentliggöra delägare som innehar andelar genom en förvaltare och således inte är direkt integrerade i ett rörelsedrivande bolag i egenskap av delägare.

2.c. Den hänskjutande domstolen delar visserligen överinstansernas grundläggande uppfattning, nämligen att det står klart för varje delägare i ett personbolag att delägarernas personuppgifter kommer att lagras hos bolaget och att dessa även kan lämnas ut i den mån som det är ”objektivt motiverat” för att uppfylla skyldigheter enligt avtal eller lag. Det står även klart att det är objektivt motiverat att fullgöra en sådan skyldighet när den föreligger.

För att anse att en skyldighet föreligger är det emellertid inte endast avgörande huruvida delägarernas begäran om överlämnande av uppgifter i sig är objektivt motiverad, utan hur avtalet ska tolkas, så att intresset av en sådan begäran avvägs mot de andra delägarnas principiella intresse av att hemlighålla sina personuppgifter och av att dessa inte ska röjas redan för det fall att det finns ett objektivt motiverat motstående intresse. Utifrån unionsrättslig synvinkel är skyddet av personuppgifter huvudregeln. Undantaget som grundas på ett tillräckligt berättigat intresse kan inte vara uppfyllt redan när ett intresse över huvud taget kan anses föreligga. Den hänskjutande domstolen anser att detta intresse under alla omständigheter måste avse det ändamål för vilket den berörda delägaren lämnat ut sina personuppgifter från första början, det vill säga för att främja bolaget.

2.d. Den hänskjutande domstolen finner att den allmänna målsättning som framgår av ovan angiven rättspraxis är korrekt, det vill säga att en delägare enkelt och utan begränsningar ska kunna ta reda på vem som har ett reellt inflytande i ett bolag där han gått in som delägare och bär en ekonomisk risk. Den hänskjutande domstolen anser emellertid att det kan ifrågasättas om detta kan motivera en skyldighet att lämna ut information om alla indirekta kommanditdelägare.

(1) Det är tydligt att större delen av kommanditdelägarna i ett publikt bolag innehar kapitalandelar som är så små att det inte är sannolikt att en av dessa

kommanditdelägare ensam kan påverka bolagets framtid. Den hänskjutande domstolen anser i stället att en status som delägare i ett personbolag, som medför en personlig koppling till de andra delägarna, inte i sig är tillräckligt för att kunna begära ut information om dessa. Man har således inte tagit tillräcklig hänsyn till omständigheten att det personliga förhållandet mellan delägarna i hög grad träder i bakgrunden i publika kommanditbolag som är eller var öppna för vilka investerare som helst och att ett sådant delägarskap i stället bör betraktas som en renodlad investering på kapitalmarknaden som är att likställa med ett aktieinnehav. Aktieägare som inte uppnår betydande ägarandelar skulle inte räkna med att den som förvaltar deras aktiedepåer kommer att lämna ut deras namn och adress till de andra aktieägarna.

I detta sammanhang skulle en kompletterande avtalstolkning även visa att det finns flera andra möjligheter att skydda av ”små” investerare och garantera att även de ska komma i åtnjutande av de rättigheter som är nödvändiga för att kollektivt tillvarata sina intressen. Detta kan till exempel ske genom att ”små” investerare har en rätt att få meddelanden vidarebefordrade via bolaget – som å sin sida har en skyldighet att följa lagen i förhållande till sina delägare – till alla andra investerare, eller genom att bolaget tillhandahåller ett forum för meningsutbyte i likhet med vad som föreskrivs i 127a § AktG.

(2) Domarna från överinstanserna är även riktiga i det hänseendet att de etablerar ett tydligt förhållande mellan huvudregel och undantag. Detta är även förenligt med omständigheten att det inte är rimligt att den personuppgiftsansvariga i ett publikt bolag gör en separat bedömning för var och en av 1 800 delägare med avseende på huruvida upplysningar ska lämnas ut eller inte, utan i stället behöver hanterbara kriterier för att allmänt fastställa kretsen av personer avseende vilka information ska överlämnas. I detta hänseende framstår det som nödvändigt att fastställa ett allmänt och formellt kriterium för att avgöra vem det i regel finns en skyldighet att tillhandahålla information om, i syfte att göra det möjligt för en personuppgiftsansvarig att på ett tillräckligt rättssäkert sätt avgöra denna typ av tvister utan att de behöver tas upp inför domstol.

Nuvarande rättspraxis kännetecknas av att den är synnerligen lätthanterlig, eftersom fondbolaget i praktiken måste efterkomma varje begäran om upplysningar.

Den hänskjutande domstolen anser i stället att det är rimligt att fastställa ett formellt krav på en minsta kapitalandel, i likhet med kravet på ett minsta aktieinnehav för att en informationsskyldighet ska inträda för börsnoterade aktiebolag, eftersom det först är från denna nivå som ett betydande inflytande över bolaget kan komma i fråga i formellt hänseende. Detta kommer till uttryck i ägarandelen på 3 procent som föreskrivs i 33 § i Wertpapierhandelsgesetz. Bundesgerichtshof har visserligen hittills funnit att denna bestämmelse inte kan tillämpas analogt. Om man tar hänsyn till de unionsrättsliga bestämmelserna skulle det emellertid i vart fall vara möjligt att pröva denna fråga på nytt.

2.e. Den hänskjutande domstolen anser att det under alla omständigheter inte är möjligt att lämna ut uppgifter endast på grundval av floskelartade påståenden om ett ”intresse av att lära känna varandra” eller ett ”köpintresse” och att det är oriktigt att inte betrakta detta som rättsmissbruk.

(1.) Att motivera en rätt till information med ett köpintresse framstår för den hänskjutande domstolen som olämpligt, då det inte är ett intresse som grundas i bolagsavtalet: Ingen har rätt att direkt få ut namn och adress som anförts tredje man av denna tredje man för att kunna inleda förhandlingar med de registrerade personerna om ett eventuellt ingående av avtal i framtiden. Tvärtom framstår en sådan argumentation som irrelevant, eftersom den grundas på att en framtida rättslig situation som är beroende av andra personers vilja och därmed på deras godtycke skulle kunna ge upphov till en rätt till information redan i förväg. Att man vill ge någon ett affärsförslag motiverar inte att vederbörandes personuppgifter lämnas ut utan dennes samtycke.

På ett principiellt plan framstår uppfattningen att varje tänkbar motivering är tillräcklig för att utesluta rättsmissbruk som än mer otillräcklig för att garantera ett personuppgiftsskydd på den höga nivå som krävs enligt unionsrätten. Personuppgiftsskydd förstår den hänskjutande domstolen på så sätt att även abstrakta risker måste förebyggas, vilket också måste påverka kriterierna för vad som utgör rättsmissbruk. Därmed vore det under alla omständigheter att anse som rättsmissbruk att göra gällande en rättighet utan att själv iaktta ett minimum av begränsningar vid dess åberopande och/eller ge en rimlig motivering i materiellt hänseende.

(2.) Inte heller utgör ”lära känna varandra” ett relevant skäl om man beaktar vad en person förväntar sig när denne lämnar ut sina personuppgifter i syfte att göra en kapitalinvestering i ett bolag. Ingen som investerar i en finansiell tillgång ger därigenom sitt samtycke till att andra personer kan kontakta honom eller henne för att de ska lära känna varandra.

(3.) I stället framstår det som förnuftigt och motiverat att kräva att det finns konkreta och identifierbara frågor som har samband med företagets ledning. Därigenom skulle ett formellt krav som rör det avsedda ändamålet med överlämnandet av information fastställas. Bolaget skulle då kunna hänvisa till ändamålet med informationen vid klagomål som rör bolagets beslut avseende en begäran. Dessutom kan bolaget, om det får kännedom om att information används för andra ändamål än de angivna – till exempel på grund av klagomål från andra delägare – ta initiativ till att de dataskyddsrättsliga sanktionsmekanismerna tillämpas.

3. Sammanfattningsvis anser den hänskjutande domstolen att det är rimligt att tolka den allmänna dataskyddsförordningen så, att den i princip endast tillåter en obegränsad rätt till information från ett publikt bolag avseende de delägare som uppnår en viss procentuell ägarandel. I övrigt har bolaget endast en skyldighet att

vidarebefordra meddelanden från en delägare till alla direkta och indirekta delägare.

Dessutom anser den hänskjutande domstolen att det är rimligt att tolka den allmänna dataskyddsförordningen så, att ”lära känna varandra” och ett intresse av att köpa andelar inte är berättigade intressen, och således inte kan ge någon rätt till information, utan att det i varje begäran om upplysningar är nödvändigt att ange den konkreta frågan med koppling till bolaget som är skälet till att begäran görs.

D. Huruvida frågorna kan tas upp till prövning:

Frågorna som har hänskjutits syftar [utelämnas] till att få svar på vilka element som ska [utelämnas] beaktas enligt lag, det vill säga vad som är avgörande i avvägningen och således är nödvändigt att beakta. Detsamma gäller frågorna som rör de inneboende gränserna för ett berättigat intresse. De frågeställningar som härigenom aktualiseras rörande unionsrättens struktur innebär att det är lämpligt att begära förhandsavgörande från EU-domstolen.

[utelämnas]